

Mirosław Pietrzak

Żukczyn, gm. Pruszcz Gdański, woj.
gdańskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 12, 299-300

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Osada położona jest na wzniesieniu w pobliżu wschodniego brzegu Jeziora Raduńskiego. Na powierzchni pola zinwentaryzowano 18 rysujących się jam i palenisk. Szereg z nich zostało zniszczonych na skutek orki.

Zbadano 2 działki o wymiarach 5 x 5 m, na których występowały zarysy 2-ch jam.

Jama nr 8 o zarysie owalnym o wymiarach 2,50 x 1,20 m głębokości 0,40 m, wypełnisko stanowiło palenisko kamienne i warstwa piaszczysto-żwirowa przesycona węglem drzewnym. Z zabytków występowała duża ilość ceramiki całkowicie obtaczanej, 1 przęślik, 1 nóż żelazny. Jama nr 13 o zarysie czworoboku o wymiarach 1,80 x 1,0 m, głębokości 0,80 m, wypełniona była łupanymi kamieniami w zwartym układzie /rozmiary kamieni: 0,40 x 0,25 m do drobnych o średnicy 10 cm/. Pomiędzy nimi znaleziono fragmenty rotacyjnego kamienia żarnowego. Z uwagi na przepalenie kamieni, obiekt interpretuje się jako palenisko. Materiały zabytkowe przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Badania będą kontynuowane.

ŻUKCZYN, gm. Pruszcz Gdański
woj. gdańskie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Mirosław Pietrzak.
Finansowała Północna Dyrekcja Okręgowa
Kolei Państwowych w Gdańsku. Cmentarzy-
sko płaskie kultury oksywskiej i wielbar-
skiej z okresów późnolateńskiego i wpływów
rzymskich /I wiek p.n.e. - II wiek.n.e./.

Stanowisko położone jest ca 650 m na południowy wschód od wsi, w rozwidleniu dróg polnych prowadzących do wsi Kleszczewko i Złej Wsi. W związku z wybieraniem żwiru przeznaczanego na budowę nasypu nowej linii kolejowej do Portu Północnego, Muzeum Archeologiczne przeprowadziło badania ratownicze.

Cmentarzysko w Żukczynie należy odnieść do zespołu osadniczego grupującego się wokół Pruszcza Gdańskiego i należy do jednego z największych cmentarzyisk tego skupiska. Jest ono typowe dla nekropoli odnoszących się do kultur oksywskiej i wielbarskiej, z charakterystycznym obrządkiem pogrzebowym - ciałopalnym i szkieletowym. Odkryto i wyeksplorowano 134 obiekty, z tego na groby ciałopalne przypada 108, na szkieletowe - 26. Wśród grobów ciałopalnych wyróżniono groby jamowe, popielnicowe i popielnicowe "czyste", na groby jamowe przypada 68 z tego 9 uszkodzonych, na popielnicowe 33 z tego 4 uszkodzone i 7 popielnicowych "czystych". Na uwagę zasługuje w grobach ciało-

palnych kilka zapinek brązowych A 1.20, naczyń glinianych z ornamentyką rytą w postaci meandra oraz odkrycie siekierki żelaznej datowanej na połowę I wieku n.e. Ze względu na niesprzyjające warunki glebowe kości w grobach szkieletowych nie zachowały się, z wyjątkiem grobu nr 9, a ponadto szereg grobów szkieletowych nie posiadało żadnego wyposażenia.

Wszystkie wkopy grobów szkieletowych orientowane są na linii N-S. Na uwagę zasługuje grób nr 9, w którym zachowały się kości szkieletu, w których na wysokości kręgów lędźwiowych i piersiowych wbity był kołek drewniany. Należał on do osobnika prawdopodobnie płci męskiej w wieku 25-30 lat. Grób datowany jest na fazę B₂. Najwcześniejsze groby ciałopalne przypadają na I fazę okresu późnolateńskiego, natomiast najpóźniejsze groby szkieletowe na fazę przejściową B₂/C₁. Materiały z badań i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Przewidziana jest kontynuacja badań.